Uitspraak Commissie van Beroep Kifid nr. 2024-0028

mr. C.A. Joustra, voorzitter, mr. dr. S.B. van Baalen, mr. H.P. de Kanter, mr. S.C.H. Molin, P.G. Polstra AA RB, leden en mr. H.C. Dobbelaar-ten Cate, secretaris

Datum uitspraak	10 april 2024
Beroep ingediend door	De consument
Tegen	Coöperatieve Rabobank U.A., gevestigd te Amsterdam, verder te noemen de bank
Aard uitspraak	Bindend advies
Uitkomst	Beroep ongegrond

Samenvatting

De consument heeft in 2008 een krediet op betaalrekening gekregen van de bank. Dat had de bank volgens de consument niet mogen doen omdat hij daarmee werd overgekrediteerd. Door de te hoge bestedingsruimte die hierdoor ontstond, kon vervolgens een beleggingsorder worden uitgevoerd die anders was tegengehouden. Als gevolg hiervan stelt de consument schade te hebben geleden. De Geschillencommissie heeft geoordeeld dat de klacht over overkreditering niet slaagt. De Commissie van Beroep is van oordeel dat de vordering van de consument is verjaard en komt dus – evenals de Geschillencommissie – tot een afwijzing van de klacht.

1. De procedure in beroep

1.1 Bij een op 4 oktober 2023 ontvangen brief met bijlagen heeft de consument bij de Commissie van Beroep Financiële Dienstverlening (hierna: de Commissie van Beroep) beroep ingesteld tegen een uitspraak van de Geschillencommissie Kifid (hierna: de Geschillencommissie) van 6 september 2023 (dossiernummer [nummer], gepubliceerd onder nummer 2023-0691).

1.2 De bank heeft een op 1 december 2023 gedateerd verweerschrift ingediend.

1.3 De mondelinge behandeling van dit beroep heeft plaatsgehad op 5 februari 2024. Hierbij was de consument aanwezig. Namens de bank was [naam], Product specialist, aanwezig, bijgestaan door mr. D.S. Volleberg, advocaat kantoorhoudende te Leiden. Partijen hebben hun standpunt toegelicht, de consument aan de hand van een overgelegde pleitnota, en vragen van de Commissie van Beroep beantwoord.

2. De procedure bij de Geschillencommissie

Voor het verloop van de procedure bij de Geschillencommissie verwijst de Commissie van Beroep naar de uitspraak van de Geschillencommissie van 6 september 2023.

3. De feiten

3.1 De Commissie van Beroep gaat uit van de feiten die de Geschillencommissie heeft vermeld in de uitspraak onder 2.1 tot met 2.5. De feiten zijn niet betwist. Kort gezegd gaat het om het volgende.

3.2 Op 26 juni 2006 heeft de consument bij de bank een doorlopend krediet van € 30.000,- gesloten. De consument heeft op 24 december 2007 de hoofdsom van het doorlopend krediet verhoogd naar een totaalbedrag van € 50.000,-.

3.3 Op 14 juni 2008 heeft de consument bij de bank een hypothecaire geldlening van € 220.000,- gesloten, bestaande uit een Rabo OpbouwHypotheek van € 170.300,- en een Annuïteiten Hypotheek van € 49.700,-. Met het vrijgekomen bedrag van de Annuïteiten Hypotheek is het doorlopend krediet van de consument op 14 juni 2008 afgelost. De bank heeft op dat moment de mogelijkheid om het doorlopend krediet van € 50.000,- op te nemen abusievelijk niet beëindigd.

3.4 Op 15 oktober 2008 is de consument met de bank een krediet op betaalrekening aangegaan met een opnamelimiet van € 20.000,-. Op 16 en 17 oktober 2008 heeft de consument opnames gedaan van zijn doorlopend krediet van respectievelijk € 20.000,- en € 30.000,-.

3.5 In 2015 heeft de consument het openstaande bedrag van het doorlopend krediet bij de bank van € 50.000,- afgelost.

4. De klacht en de uitspraak van de Geschillencommissie

4.1 De consument heeft bij de Geschillencommissie aangevoerd, voor zover relevant, dat de bank bij de kredietverlening in 2008 haar zorgplicht heeft geschonden, als gevolg waarvan sprake is geweest van overkreditering. In verband hiermee heeft de consument schadevergoeding gevorderd.

4.2 De Geschillencommissie heeft de vordering van de consument afgewezen. De Geschillencommissie overweegt dat hoewel de bank een fout heeft gemaakt door opnames van het doorlopend krediet niet onmogelijk te maken, het niet aan de bank kan worden verweten dat de consument dat krediet weer heeft opgenomen; de consument heeft daarmee in strijd met de gemaakte afspraken gehandeld.

5. De beoordeling van het beroep

5.1 In beroep stelt de consument – samengevat – dat de bank zich op 15 oktober 2008 schuldig heeft gemaakt aan overkreditering door het verstrekken van het krediet op betaalrekening van € 20.000,-. De consument stelt de bank aansprakelijk voor de schade die hij als gevolg van de gestelde overkreditering heeft geleden, bestaande uit te veel betaalde rente en gevolgschade met rente.

5.2 De bank heeft geconcludeerd tot bevestiging van de uitspraak van de Geschillencommissie.

5.3 De consument stelt ter onderbouwing van zijn vordering dat de bank, bij het verstrekken van het krediet op betaalrekening van € 20.000,- op 15 oktober 2008, in haar kredietbeoordeling het afgeloste, maar niet beëindigde doorlopend krediet van € 50.000,-, niet heeft meegenomen terwijl ze dat wel had moeten doen. Door het verstrekken van het krediet op betaalrekening werd de bestedingsruimte van de consument met € 20.000,- verhoogd. Door deze verhoging kon vervolgens, in december 2008, een door de consument gegeven beleggingsorder doorgang vinden, terwijl dit zonder de verhoging van de bestedingslimiet niet mogelijk was geweest. Deze beleggingsorder heeft tot (gevolg)schade geleid, naast de rente die is betaald over het bedrag waarmee hij is overgekrediteerd, aldus de consument.

5.4 De bank heeft primair een beroep gedaan op verjaring van de vordering van de consument. De bank heeft hiertoe aangevoerd dat de consument wist van zijn overkreditering én van de gestelde als gevolg van die overkreditering ten onrechte bestaande kredietruimte, omdat hij daarover naar eigen zeggen veelvuldig heeft geklaagd, onder meer in 2008 en 2009. De consument heeft dit niet weersproken, zodat vaststaat dat de verjaringstermijn van vijf jaar uiterlijk in 2009 is gaan lopen en in 2014 was voltooid.

5.5 De consument heeft een beroep gedaan op stuiting van de verjaring. Hiertoe heeft hij aangevoerd dat hij op 17 oktober 2012 per e-mail de verjaring heeft gestuit, en in februari 2016 tijdens een gesprek bij Rabobank Eindhoven wederom heeft geklaagd. De bank heeft toen de fout erkend en hem een gedeeltelijke vergoeding van € 1.000,- toegekend die op 15 februari 2016 aan hem is uitbetaald, aldus de consument. Op het bankafschrift dat de consument heeft overgelegd is bij deze betaling als omschrijving vermeld ‘gedeeltelijke vergoeding betaalde debetrente volgens afspraak’. Ter zitting bij de Commissie van Beroep heeft de consument toegelicht dat deze vergoeding mede zag op betaalde rente over het verleende krediet op betaalrekening. Vervolgens heeft de consument de verjaring nogmaals gestuit op 14 januari 2019, aldus de consument.

5.6 De Commissie van Beroep overweegt dat uit de stellingen van de consument en de door hem overgelegde documenten niet volgt dat hij de verjaring van zijn vordering op 14 januari 2019 rechtsgeldig heeft gestuit. Voor een rechtsgeldige stuiting is vereist ofwel een schriftelijke aanmaning of mededeling waarin de schuldeiser zich ondubbelzinnig zijn recht op nakoming voorbehoudt, ofwel een erkenning van de vordering door de schuldenaar (de bank), waarna een nieuwe verjaringstermijn gaat lopen. De Commissie van Beroep zal eerst bespreken of kan worden aangenomen dat de consument de verjaring op 14 januari 2019 heeft gestuit.

5.7 Wat betreft het contact met de bank op 14 januari 2019 stelt de consument slechts dat hij door de bank telefonisch werd geïnterviewd over zijn persoonlijke financiën naar aanleiding van een Anti-Money Laundering-alert op zijn rekening, en dat hij in zijn antwoord op de vraag naar zijn persoonlijke financiën nog eens zijn beklag heeft gedaan over de schade die in 2008 was ontstaan. In zijn beroepschrift stelt de consument weliswaar dat hij schriftelijk heeft geklaagd, maar dat blijkt niet uit het document waarnaar hij in dit verband verwijst (productie 10 bij zijn reactie op de dupliek van de bank, van 20 januari 2023). In dit

document geeft de consument een toelichting op een e-mail uit 2011. Hij schrijft dat hij in “een schriftelijk antwoord” zijn beklag heeft gedaan op 14 januari 2019 over de gebeurtenissen in 2008-2014, maar een afschrift van dat schriftelijk antwoord heeft hij niet overgelegd. In zijn beroepschrift duidt de consument dit document aan als een schriftelijk transcript van het gesprek op 14 januari 2019, maar gesteld noch gebleken is dat hij dit transcript op enig moment voorafgaand aan het verstrijken van de verjaringstermijn aan de bank heeft gestuurd.

5.8 Bovendien kan het klagen over in het verleden geleden schade niet zonder meer worden aangemerkt als aanmaning of mededeling waarin de consument zich jegens de bank ondubbelzinnig zijn recht op nakoming van een verplichting tot schadevergoeding heeft voorbehouden. Omdat de consument geen afschrift heeft overgelegd van het “schriftelijk antwoord” van 14 januari 2019, kan de Commissie van Beroep niet vaststellen dat de consument de bank daarin heeft laten weten dat hij (nog steeds) aanspraak maakt op schadevergoeding wegens overkreditering.

5.9 Dit betekent dat, ook als ervan moet worden uitgegaan dat de vordering van de consument op 17 oktober 2012 (aanmaning) en 15 februari 2016 (erkenning) is gestuit, nadien meer dan vijf jaar zijn verstreken zonder dat de verjaringstermijn opnieuw is gestuit. Daarmee is de verjaringstermijn op 15 februari 2021 verstreken, en was de vordering van de consument al verjaard toen hij zich op 12 augustus 2021 opnieuw tot de bank wendde. De vordering van de consument is daarom niet toewijsbaar.

5.10 De consument is in het ongelijk gesteld. De Commissie ziet geen aanleiding om de consument een vergoeding voor de kosten van het beroep toe te kennen.

6. De beslissing

De Commissie van Beroep:

6.1 bevestigt de uitspraak van de Geschillencommissie.